

En psykolog, bokstavelig talt?

Hensynet til hva psykologtittelen kommuniserer til den som søker hjelp, må veie tyngre enn masternes behov for markedsføring.

TEKST

Brage Kraft

PUBLISERT 5. juni 2013

PSY
KOL
OGI

DEBATT: PSYKOLOGTITTELEN

Å titulere seg kommuniserer effektivt hva en person er eller kan. En «biolog» er en som kan noe om biologi, og en person med mastergrad i psykologi kan noe om psykologi. Da burde vel sistnevnte få kalle seg psykolog? Ikke uten videre, for her til lands er visse helsepersonelltitler forbeholdt autoriserte fagpersoner. Hensikten er at det ikke skal være tvil om hvilke fagpersoner som er helsepersonell. I Norge har psykologtittelen vært brukt siden 1972, og betydningen av den er nesten like godt kjent som titlene «lege» og «tannlege». For nordmenn kommuniserer tittelen «psykolog» ikke bare at personen kan noe om psykologi, men at dette er en person man kan henvende seg til når man trenger psykisk helsehjelp. Psykologtittelen forteller altså ikke bare om noe personen kan, men også om hvilket ansvar (lovmessig og normmessig) personen kan ta for et individs helse.

Noen foreslår at dagens autoriserte psykologer heller bør titulere seg «klinisk psykolog», da det åpner for at mastere i psykologi kan få kalle seg psykolog. Men dette vil skape forvirring blant folk. Et enkelt eksempel: En master i kulturpsykologi kan nok kalle seg kulturpsykolog uten at det skapes uklarheter om hva denne personen kan, og kan ta ansvar for. Men hva med en nevropsykolog? Vil folk skjønne forskjellen på rollen til en klinisk nevropsykolog kontra en nevropsykolog? Sikkert, hvis det forklares, men ikke ut fra tittelen alene. Kan en arbeidspsykolog følge opp de ansattes psykiske helse? Hva med en organisasjonspsykolog? Jobber utviklingspsykologer med barn? Kanskje, men de jobber ikke klinisk. Og en helsepsykolog kan vel hjelpe meg hvis jeg har en psykisk lidelse? Eller?

«I Norge kommuniserer dagens psykologtittel noe mer enn det bokstavelige, den

kommuniserer også en ansvarsrolle»

Sammenlignet med andre land er den norske psykologtittelen langt mer meningsbærende. Her kommuniserer «psykolog » at dette er en person som kan ta ansvar for folks psykiske helse. Jeg forstår at mastere i psykologi ønsker å kalle seg psykologer, siden de jo bokstavelig talt er noen som kan noe om psykologi. Det er tungvint å si: «Hei, jeg er master i helse- og sosialpsykologi Ola Nordmann». Og psykologtittelen er en effektiv markedsføring av kompetansen de har. Men i Norge kommuniserer dagens psykologtittel noe mer enn det bokstavelige, den kommuniserer også en ansvarsrolle. En liberalisering i bruken av psykologtittel vil skape forvirring rundt dette ansvaret, og det er en ulempe for den som søker helsehjelp. Når ulike hensyn skal veies opp mot hverandre, må hensynet til utvetydig kommunikasjon til den som søker helsehjelp, veie tyngre enn masternes behov for markedsføring.

bragekb@gmail.com

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 6, 2013, side

TEKST

Brage Kraft, Psykolog